

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 125/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], trvale [REDAKOVANÉ], korešpondenčná adresa [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 58C/55/2024 zo 6. septembra 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/97/2024 z 18. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bolo 10. februára 2025 postúpené podanie sťažovateľky z Okresného súdu Trnava, keďže okresný súd bol toho názoru, že ide o ústavnú sťažnosť. Sťažovateľka namieta porušenie čl. 2, čl. 12, čl. 14 a čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Charty základných práv Európskej únie napadnutými uzneseniami mestského súdu a krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia.

2. Sťažovateľka doručila 30. apríla 2024 na mestský súd podanie označené ako „*Zaslanie žaloby pre trestný čin poškodzovania dobrého mena na pána [REDAKOVANÉ]*“. Keďže podanie obsahovalo vady, súd vyzval sťažovateľku na ich odstránenie, konkrétne aby doplnila identifikačné údaje svojej osoby, označila žalovaných, jasne, stručne a zrozumiteľne uviedla rozhodujúce skutočnosti a označila dôkazy, uviedla žalobný petit a vymedzila právnu kvalifikáciu žalovaného nároku. Ďalej súd od sťažovateľky žiadal, aby zosúladiła odôvodnenie žaloby s označenými žalovanými, pretože z obsahu žaloby je podľa súdu „... *zrejmý logický rozpor (odôvodnenie žaloby je zmätočné, chaotické, nejednoznačné a pôsobí ako vyjadrenie náhodných myšlienok bez akéhokolvek súvisu)*...“. Sťažovateľka na výzvu síce reagovala, avšak vady podania neodstránila. Mestský súd preto napadnutým uznesením žalobu odmietol a krajský súd napadnutým rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. V podaní (doručenom Okresnému súdu Trnava 21. januára 2025) sťažovateľka namietala porušenie svojich práv členmi senátu krajského súdu, ktorí rozhodovali v jej veci. Namietala prílišný formalizmus zo strany rozhodujúceho súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa preto pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). V okolnostiach posudzovanej veci považoval ústavný súd za podstatné to, že námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiu mestského súdu boli preskúmané krajským súdom na základe ňou podaného odvolania.

6. Ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu mestského súdu, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd poukazuje na to, že aj podanie sťažovateľky doručené ústavnému súdu je zmätočné a nejednoznačné z hľadiska toho, čo sťažovateľka v konečnom dôsledku požaduje. Napriek tomu (v snahe o materiálnu ochranu práv sťažovateľky) ústavný súd z jej podania (ako aj z podaní, ktoré predložila súdu v namietanom súdnom konaní) vyrozumel, že ich podstatou je tvrdenie, že sa jej bráni v prístupe do budhistického centra (a to tak v Čechách, ako aj na Slovensku), keď od nej požadujú potvrdenie od psychiatra. Vzhľadom na uvedené namietala poškodzovanie jej dobrého mena, ale poukazuje aj na možné trestné činy (extrémizmus). Ústavný súd vyrozumel, že tieto skutočnosti boli riešené okrem iného aj príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní (sťažovateľka neuvádzala konkrétne rozhodnutia, a preto ich nebolo možné preskúmať. Z doručeného podania nevyplývalo, že by prieskum týchto rozhodnutí mal byť predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu).

8. Tak mestský, ako aj krajský súd jej podanie odmietli, pretože napriek tomu, že na výzvy súdov riadne reagovala, „... nedoplnila žalobu a nešpecifikovala žalobný návrh tak, aby bol jasný, zrozumiteľný, materiálne vykonateľný...“. Sťažovateľka namietala, že „... žijeme v dobe, kde ľudia nie sú schopní prečítať súvislý text a pochopiť, čo je v ňom napísané, ani keď im presne povieme, ktoré Vaše základné práva sú porušované“.

9. Ústavný súd konštatuje, že tak ako súdy konajúce vo veci neporozumeli podaniu sťažovateľky, tak sťažovateľka nerozumie, čo od nej súdy požadovali, aby uviedla. Podstata sporu

podľa ústavného súdu pochopená bola – základný príbeh o tom, že sťažovateľka je budhistka a túto vieru chce praktizovať v konkrétnych budhistických centrách, kde jej v tom bránia. Popis udalostí, tak ako sa (podľa sťažovateľky) stali, je však len jednou z náležitostí, ktoré musí obsahovať žaloba.

10. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku sa v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania uvedie:

- označenie strán – to neskôr v doplnení žaloby uviedla a ako žalovaného označila Spoločnosť budhizmu diamantovej cesty, o. z.);
- pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností – aj keď na niektorých miestach zmätočne, možno povedať, že v podstate sa opisu skutočností dalo porozumieť;
- označenie dôkazov na ich preukázanie – tie úplne absentovali a
- žalobný návrh – teda označenie toho, čo konkrétne sťažovateľka od súdu požaduje.

11. V doplnení žaloby doručenej mestskému súdu 13. augusta 2024 sťažovateľka uviedla vo vzťahu k žalovanému združeniu, že jej ide predovšetkým o návrh „... zrušiť všetky pokusy o moje vylúčenie, pretože nie sú ani v súlade so stanovami združenia ani v súlade so slovenskou ústavou a zákonmi...“. V druhom rade požadovala „... posunutie všetkých obžalôb, ktoré ... poslala... za hanobenie dobrého mena a obmedzovanie slobody pobytu na príslušnú prokuratúru, nech je to kde chce“.

12. V doručených podaniach sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne rozhodnutie o jej vylúčení zo združenia (v skutočnosti ani nepreukázala, že je jeho členkou), uvádza len okolnosti, za akých ju (podľa nej) nechcú pustiť na meditácie. Pokiaľ ide o postúpenie jej podaní, tieto špecifikovala len uvedením mien (bez toho, aby bolo zrejmé, komu mali byť podania určené) – v konečnom dôsledku by však postúpenie alebo nepostúpenie týchto podaní nemalo vplyv na úspešnosť jej žaloby.

13. V nadväznosti na uvedené ústavný súd situáciu vyhodnotil takto: sťažovateľka vie definovať, v čom vidí problém, avšak v žiadnom zo svojich podaní neuviedla, čo od súdov požaduje – ako by malo znieť rozhodnutie, ktorého sa dožaduje (žalobný návrh – petit, ktorý je povinnou náležitosťou žaloby). Ani ústavný súd takýto návrh z podaní sťažovateľky vyvodit' nevedel, a preto nemožno povedať, že by súdy postupovali príliš formalisticky alebo svojvoľne, keď jej podanie odmietli. Zo strany súdov preto nemohlo dôjsť k porušeniu práv, ktoré označila sťažovateľka vo svojom podaní, a to, či došlo k porušeniu týchto práv zo strany združenia, ústavný súd vyhodnotiť nemohol, pretože jeho úlohou bolo preskúmať rozhodnutia súdov – teda to, či súdy postupovali a rozhodli správne, keď jej podania odmietli.

14. V závere ústavný súd ústavný súd poukazuje na možnosť obrátenia sa na Centrum právnej pomoci, kde by sťažovateľke kvalifikovaný advokát mohol dopomôcť k príprave návrhu, ktorý by spĺňal podmienky preto, aby mohol byť ďalej riadne preskúmaný zo strany súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľku ani na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (nedostatok právneho

zastúpenia a ústavnoprávnej argumentácie), keďže je daný aj iný dôvod, ktorý bráni preskúmaniu napadnutých rozhodnutí. Zároveň bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu